

Bogár László: IMF 2008–2012

2012 október 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A legújabb kori magyar történelem egyik legsúlyosabb kihívását az eladósodás jelenti. Az adósság, legyen az anyagi, tehát pénzben fennálló, vagy szimbolikus (lelki, erkölcsi, szellemi) „adósság”, mindig ugyanarról szól.

Arról tudniillik, hogy az adós még az el?tt „elfogyaszt” valamilyen értéket, miel?tt azzal, illetve annak fedezetével rendelkezne. Vagyis a hitelez? megal?legezi az adósnak a leend? fogyasztásának, így leend? jövedelmének egy

részét. Ez akkor, és kizárólag akkor lehet logikus, ha biztos benne, hogy később, jövedelmének jelentős növelésével képes lesz ezt a tőkét visszafizetni. Már ez is súlyos bizonytalanságot és nagy kockázatot jelent, ha azonban kamatfizetés is terheli az adósságot, akkor a kockázat megsokszorozódik. Ebben az esetben ugyanis már nem egyszeren arról van szó, hogy a tőkét kell majd visszafizetni, hanem arról is, hogy az adós későbbi jövedelmének legalább olyan ütemben kell növekednie, mint ahogyan azt a kamatos kamat exponenciális növekedése diktálja.

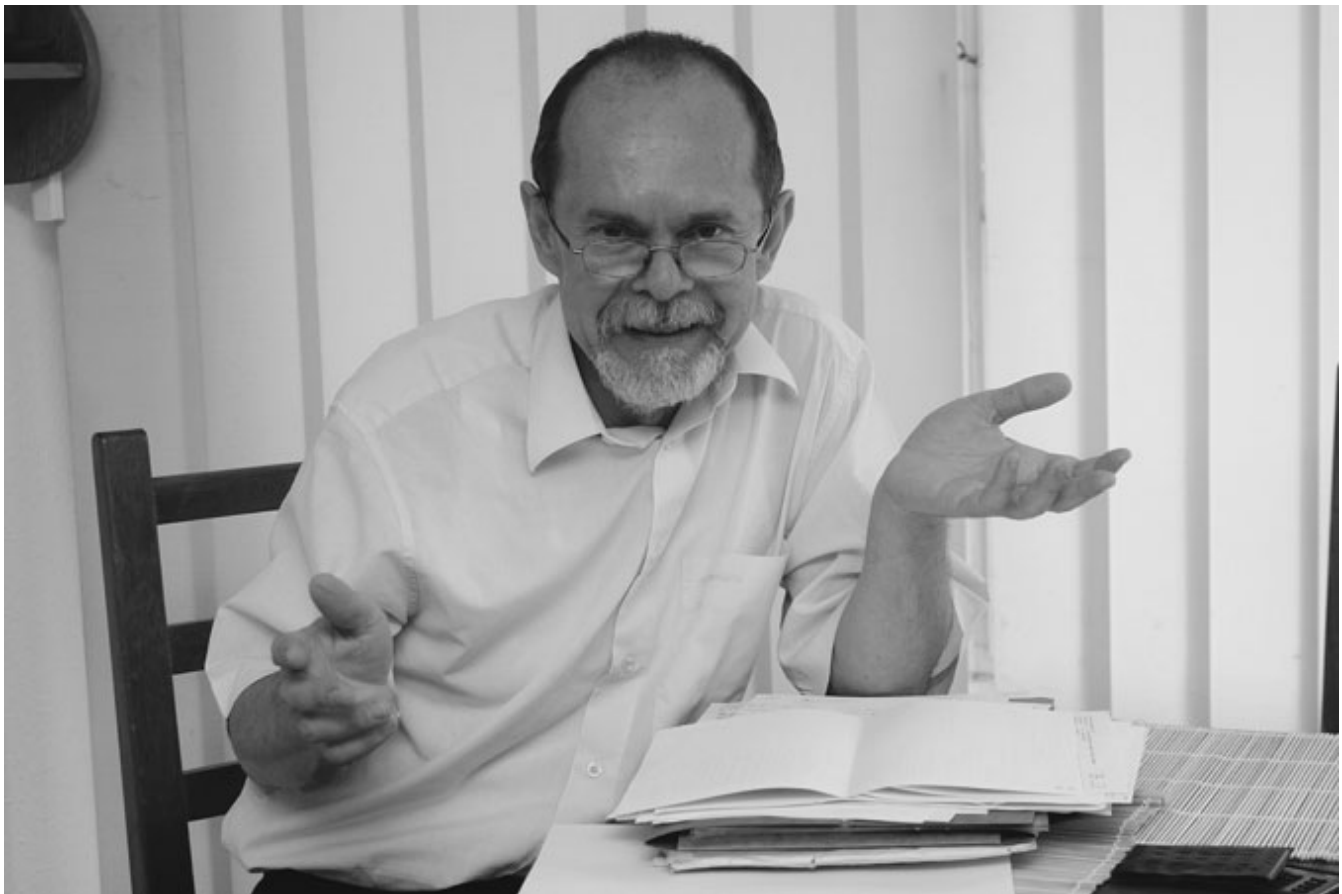

Ha erre nincs garancia, akkor a hitelfelvétel nemcsak egyszeren kockázatos, de egyenesen öngyilkosság az adós számára. Magyarország állama és lakossága most már legalább 35 éve nemcsak, hogy növelni nem tudja jövedelmeit, hanem reálértékben inkább folyamatosan jövedelmet veszít. Ennek éppen az a legalapvetőbb oka, hogy mindkettőjüket sikeresen csapdába csalta az a globális pénzhatalmi rendszer, amelynek egyik meghatározó intézménye a Nemzetközi Valutaalap. A csapda lényege, hogy a növekvő kamat akkor is növeli az adósságot, ha a magyar társadalom már valójában csökkenti fogyasztását. Tragikomikus módon már a szervezetbe való 1982-es belépésünk, majd a 2008-as és a várhatólag most már 2013-as hitelfelvétel arra a stratégiai feltevésre épül, hogy az IMF-hitel megvéd bennünket a „piacok spekulatív támadásaitól”, másrészt lehetővé teszi az adósságoktól való megszabadulást, vagy legalább is az adósság arányának a csökkentését. A legnagyobb csapást azonban az jelenti, hogy a magyar társadalom uralmi elitjeinek egyes csoportjai a fenti tragikusan hamis feltevésből eredő kudarcokért kölcsönösen egymást teszik felelőssé.

Ez jól látszik annak a konfliktusnak a kezelésén is, amely annak kapcsán robbant ki, hogy elkezdődött a 2008-as IMF-hitelfelvételnek és következményeinek a feltárására irányuló parlamenti vizsgálat. Az ilyen és ehhez hasonló vizsgálatokra az elmúlt évtizedekben igen nagy szükség lett volna, hiszen az elmúlt negyven év tudatos eladósítás-folyamatának a feltárása nélkül aligha lesz esélyünk az adósságcsapdából kikeveredésre. Ám az a mód, ahogyan az elitek ezt a „beszédteret” kezelik, ismét megerősíti azt a feltevésünket, hogy az uralmi struktúránk szereplői ma egy olyan „verbális polgárháború” foglyai, amelyben eleve kizárható annak az evidenciának a felismerése, hogy mindegyikük abszolút ugyanabban a szorításban vergődik.

A szorítás lényege, hogy a globális pénzhatalmi rendszer alapvető célja az állam és az állampolgárok minél mélyebb eladósítása. Félreértés ne essék, nem feltétlenül azért, mert „gonosz szándék” vezérli őket, hanem azért, mert a kiszivattyúzható profitjukat elsősorban így növelhetik. Ebből elemi logikai szinten az következne, hogy a magyar uralmi elitnek különböző csoportjai gyilkos ellentéteiket részben legalább is félretéve, megpróbáljanak valamilyen egyezsége jutni a legfontosabb nemzetstratégiai célokat illetően, és az eladósodás megfékezése, az ország fizetésképtelenségének elkerülése mindenképpen ezek közé tartozik.

E cél elérését segíthette volna, ha belátják, hogy a 2008-as és a mostani, valószínűleg már 2013-as IMF-hitelmegállapodás „forgatókönyve” abszolút ugyanaz. A Nemzetközi Valutaalap annak idején formálisan azért jött létre, hogy a súlyos fizetésimérleg-nehézségekkel küzdő országokat átsegítse a legkritikusabb időszakon. A valutaalap hitelének kamata ugyan nem alacsony, de az esetleges hisztéria nyomán az egekbe emelkedő piaci kamatoknál azért bizonyosan kedvezőbb. Ha ez valóban így is lett volna és lenne, akkor a világ valóban képes lett volna a nagy adósságválságok elkerülésére az elmúlt 67 év során. De nem sikerült elkerülni ezeket az összeomlásokat, és ennek nagyon egyszerű oka van. Mégpedig az, hogy az IMF nem az, mint aminek a statútuma mondja.

Törekvései nem szemben állnak a piacok spekulatív hisztériájával, hanem annak döntő fontosságú kiegészítői. A piacok spekulatív hisztériájának pusztító következményeinek elkerülése érdekében a valutaalap „védőszárnyai” alá bemenekülni igyekvő országok ott ugyanazokat a következményeket találják.

A különbség csupán annyi, hogy a piacok brutalitása „gyorsan öl”, a Nemzetközi Valutaalap diktátumai, amelyeknek „elfogadását” szabja a relatíve alacsonyabb kamatok feltételével, „lassan öl” méregként roncsolják szét az adott ország társadalmi-gazdasági szövetrendszerét, mint ahogyan azt az elmúlt évtizedek során számos alkalommal megtapasztalhattuk. Ám a hamis beszédter lehetetlenné teszi ennek az evidenciának a kimondását, mint ahogy annak a kimondását is, hogy a 2008-as és a leendő 2013-as hitelmegállapodás ugyanarra a hazug forgatókönyvre épül. Ennek lényege, hogy elször a piacok „ráijesztenek” az adott országra, így az mi más tehetne, az IMF-hez menekül. Magyarország társadalmi és gazdasági helyzete 2008-ban és most is ugyanabban a történelmi helyzetben van, birodalmi függésben, kifosztva.

Ez tette lehetővé, hogy akkor is és most is alaptalan hisztériakeltéssel lehetett belekényszeríteni az egyre mélyebb adósságcsapdába. Jövőnk szempontjából az egyik döntő fontosságú kérdés, hogy tanulunk-e mindebből egyszer?

magyarhirlap.hu - Bogár László

[Tweet](#)

MAGYAR MENEDÉK KÖNYVESHÁZ
www.magyarmenedek.com

Ajánló